

[Bolvig]

geringen i, at den vestlige verden i en årrække svigtede de frihedsbevægelser, som kæmpede mod det kolonialistiske Portugal, og at vi gennem vor støtte til MPLA i det mindste forsøgte at hindre, at andre politiske systemer fik indpas i denne del af Afrika. Jeg tvivler på, at cubanske tropper var blevet tilkaldt, såfremt Unita havde undladt at samarbejde med sydafrikanske militære enheder, eller hvis den rivaliserende FNLA-bevægelse ikke havde fået udstrakt hjælp fra nabolandet Zaire. Jeg tror dog, at ministerens erklæring var en udtalelse, der ikke ville have efterladt noget savn, hvis den ikke var faldet.

Nu melder somaliske kilder om et stigende antal cubanske tropper i Ogadenørkenen, hvorfor en mistanke om cubansk nykolonialisme, eller skal vi sige sovjetiske stedfortræderstyrker, let indfinder sig. Jeg tror, at udenlandske troppers optræden på det afrikanske kontinent kun kan vanskeliggøre afrikanske løsninger på afrikanske spørgsmål.

De alvorligste udenrigspolitiske problemer ligger som fremhævet af udenrigsministeren i Mellemøsten og i det sydlige Afrika. Vi deler ministerens håb om, at de kommende drøftelser i Jerusalem vil fremkalde nye muligheder for en endelig og forhåbentlig lykkelig løsning. Desværre er der ikke meget håb om en fredelig udvikling i Sydafrika.

Danmark, Norge og Sverige har gennem de forløbne år ført en konsekvent politik i de forskellige internationale organisationer og helt rigtigt ydet støtte til ofrene for den sydafrikanske regerings groteske raceadskillelsespolitik. De nordiske lande er respekteret af det undertrykte flertal, hvilket giver os særlige muligheder for at medvirke til en fredelig overgang til et flertalsstyre. Timeglasset er ved at løbe ud for det hvide mindretal. Uden en virkelig indsats fra den vestlige verdens side vil en blodig borgerkrig være uundgåelig og en øst-vest-konfrontation sandsynlig. Den vestlige verden må ikke være lige så passiv tilskuer som under Moçambiques og Angolas frigørelse.

Det radikale venstre hilser med glæde gennemførelse af det internationale forbud mod våbeneksport til Sydafrika, selv om det er et forbud, der er kommet mange, mange år for sent. Vi hilser også med glæde de tilsyneladende vellykkede aftaler om, at danske, europæiske, virksomheder med filialer i det omstridte land undlader gennemførelse af

raceadskriminerende foranstaltninger på egen grund. Dette kan dog kun være en begyndelse.

Jeg vil gerne opfordre udenrigsministeren til at støtte en forstærkelse af, hvad jeg vil kalde en samkvemsboykot. Vi har jo oplevet en delvis sportslig boykot gennem de senere år, med det resultat at der nu i stigende omfang tillades blandede sportshold og et multiracialt publikum til idrætsstævner. En sådan samkvemsboykot bør også efter vores mening omfatte f. eks. skuespillere, artister, kunstnere osv., der bør nægte at optræde i Sydafrika uden over for et multiracialt publikum. Jeg er overbevist om, at det er uhyre vigtigt, at vi ved gennemførelse af sådanne foranstaltninger bringer de forskellige befolkningsgrupper i Sydafrika sammen, for den uhyrlige raceadskillelsespolitik har jo gennem mange år forhindret dette.

Vi har også et brugbart våben i tv: det nyetablerede sydafrikanske fjernsyn er totalt afhængigt af vestlige leverancer, hvorfor leveringsstandsninger i helt usædvanlig grad vil vise den hvide befolkning, hvor isolerede de er. En total økonomisk og handelsmæssig blokade af Sydafrika kan blive et våben, der må anvendes. Flere og flere sydafrikanske ikke-hvide organisationer anmoder herom, hvorfor forberedte planer bør udarbejdes. Men vi må dog ikke lukke øjnene for, at Sydafrika er et af de eneste samfund i verden, der er næsten 100 procent selvforsynende, hvorfor en sådan blokade vil ramme netop de befolkningsgrupper, vi ønsker at hjælpe, først og hårdest.

I hele diskussionen om mulighederne for at ændre det umenneskelige nationalistiske regime på Afrikas sydspids har vi glemt, at der er mange hvide modstandere, hvide modstandere, der kæmper en stadig mere fortvivlet kamp for at gennemføre et retfærdigt samfund med lighet for alle borgere. Den hvide opposition i Sydafrika udgør måske i virkeligheden den eneste lille realistiske mulighed for et fredeligt systemskifte, hvorfor Danmark og Vesten af al magt bør støtte også disse hvide modstandere af apartheidssystemet.

Vi bør efter det radikale venstres mening optage venskabelige forbindelser med The Progressive Federal Party og gennem udvekslingsbesøg og politiske konsultationer vise den mere og mere skræmte hvide befolkning,